

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที 31 เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2569 หน้า 14 มูลค่าข่าว 1,302,210 .-

จากเด็กไร้ความฝันสู่ดาวรุ่งนางงามตา 'เส้นทางชีวิต..รุ่ง กล้าศรี' ดีไซเนอร์รุ่นใหม่ 'ตัวท้อปอาเซียน'

“ทุกครั้งที่ท้อจนน้ำตาไหล...
พอได้ร้องไห้จนพอใจแล้ว...
จะมองไปที่เป้าหมายข้างหน้า”

จากเด็กธรรมดา ๆ ที่ไม่เคยมีคำว่า “แฟชั่น ดีไซเนอร์” อยู่ในหัว แต่วันนี้กลับถูกจับตามอง จากวงการแฟชั่นโลกในฐานะ “ดีไซเนอร์ดาวรุ่งของอาเซียน” หลังจาก นิตยสาร *Vogue Philippines* เลือกให้เป็น 1 ใน 10 ดีไซเนอร์หน้าใหม่ที่น่าจับตาที่สุดแห่งปี 2026 ทั้ง ๆ ที่ยังไม่จบ โดยนอกจากผลงานจะโดดเด่นแล้ว เส้นทางการชีวิตของดีไซเนอร์รุ่นใหม่มาแรงคนนี้ก็มีแง่มุมที่น่าสนใจ

ผลงานทีลอกนิตยสาร Vogue Philippines

ทำงานกับแม่ ๆ ช่างกอบผ้าพื้นบ้าน

ถ่ายโปรเจกต์แฟชั่นเซตกับเพื่อน ๆ ที่คณะ

วันนี้ “ทีมิวลิชีวิต” อยากพาไปทำความรู้จักกับ “รุจ กล้าศรี” เจ้าของเรื่องราวนี้ให้มากขึ้น...

*** **

รุจ กล้าศรี เจ้าของรางวัล “ดีไซเนอร์หน้าใหม่ ระดับอาเซียนที่น่าจับตาแห่งปี 2026” เล่าประวัติให้ฟังว่า เขาเป็นคนกรุงเทพฯ เป็นลูกคนสุดท้ายของ คุณพ่อตาโรจน์ กับ คุณแม่บัวไข และมีพี่ชายอีก 1 คน คือ กนกพล กล้าศรี ส่วนการศึกษา เขาเรียนที่ โรงเรียน ยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จ.นครปฐม ตั้งแต่ชั้นอนุบาล จนถึง ม.6 จากนั้นเข้าเรียนระดับปริญญาตรี ที่ วิทยาลัยอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ (CCI) สาขาวิชาแฟชั่น สิ่งทอ และเครื่องตกแต่ง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) โดยปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 สาขาและคณะนี้

ส่วน “เส้นทางสู่โลกดีไซเนอร์” รุจย้อนความหลังว่า จริง ๆ ตั้งแต่สมัยมัธยม เขาไม่รู้ตัวเองแน่แต่คิดเดียวด้วยซ้ำว่าอนาคตอยากเป็นอะไร ทำให้ตอนนั้นจึงเหมือนเป็นแค่เด็กธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ที่ไม่มีความฝันในอนาคต เนื่องจากยังไม่ค้นพบตัวเอง แต่ด้วยความชอบเล่นอินสตาแกรม และชอบไปกดไลก์ภาพเกี่ยวกับแฟชั่นและงานดีไซนนั้นก็อาจจะได้ซึมซับเรื่องนี้เข้ามาในหัวบ้าง แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นชอบอาชีพดีไซเนอร์ จนมาเจอจุดเปลี่ยนสำคัญเมื่อตอนที่ลงคอร์สเรียนตัวเข้มเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ที่อาร์ทเฮาส์ (Art House) ซึ่งเป็นสถาบันกวดวิชาศิลปะ เพื่อดูว่าตัวเองชอบศิลปะและการออกแบบดีไซนจริงไหม

“ช่วงที่เรียนตัวเข้มนั้นเป็นช่วงที่เหนื่อยมาก เพราะต้องวิ่งรอกระหว่างโรงเรียนประจำกับห้องศิลปะตลอดทั้งสัปดาห์ แต่ทุก ๆ ครั้งก็เข้าห้องเรียนออกแบบดีไซนจะรู้สึกชอบช่วงเวลานี้มากเป็นพิเศษ เพราะได้ใช้ไอเดีย ได้ใช้ความคิด ยิ่งเวลาที่ได้ร่างลายเส้นใบหน้า วาดสเกตช์โครงร่างและได้ลองออกแบบเสื้อผ้าก็ยิ่งรู้สึกชอบ จนค้นพบตัวเองว่านี่แหละคือตัวเรา” รุจเล่าเรื่องนี้ และจากจุดนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นทำให้เขาเลือกเรียนด้านดีไซเนอร์ โดยได้ยื่นพอร์ตโฟลิโอเพื่อสมัครเข้าเรียนวิทยาลัยอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ (CCI) มศว โดยเขาเคยความลับเรื่องนี้ว่า ที่เลือกเรียนที่นี่ เพราะเขาอยากเข้ามาเรียนในเมือง และจากที่หาข้อมูลมาจึงเชื่อมั่นว่า ที่นี่น่าจะเหมาะกับเขา เพราะเปิดกว้างให้กับความคิดสร้างสรรค์มาก ๆ

รุจเล่าต่อไปอีกว่า หลังก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยก็พบว่าโลกแฟชั่นที่นี่ไม่มีคำว่าจำลอง แต่คือโลกแฟชั่นของจริง เพราะตั้งแต่เข้าเรียนปี 1 ก็ได้รับบททดสอบมาอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากที่นี่เป็นมหาวิทยาลัยแรก ๆ ที่ผลักดันให้นักศึกษาชั้นปี 1 ต้องจัดแสดงแฟชั่นโชว์สู่สายตาสื่อมวลชนและสาธารณชนจริง ๆ โดยโปรเจกต์แรกที่เขาได้ลงมือทำคือ “การออกแบบชุดแฟชั่นภายใต้สีขาวและเน้นความเป็นโครงสร้าง” ซึ่งนิสิตในสาขาทั้ง 60 กว่าคนจะต้องแก๊งไอเดียตัวเองเพื่อแข่งกัน โดยอาจารย์ไม่ตี

กรอบหรือวงกลมเกณฑ์ใด ๆ ทั้งสิ้น เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้ปลดปล่อยความคิดตัวเองได้อย่างอิสระแบบเต็มที่

รูจเล่าว่า เมื่อได้รับโจทย์นี้ เขาก็พยายามค้นหาศักยภาพและมุ่งมั่นในการออกแบบตัดเย็บเต็มที่ ซึ่งผลลัพธ์จากการทุ่มเทส่งผลให้คว้า รางวัลคอลเลกชันยอดเยี่ยม (Best Project Collection) มาครองได้สำเร็จ ซึ่งรางวัลนี้เปรียบเสมือนเชื้อเพลิงชั้นเลิศที่จุดประกายความมั่นใจให้กับเขาที่เคยตั้งคำถามถึงศักยภาพตัวเอง โดยรูจบอกว่า เมื่อขึ้นปี 2 โอกาสก็วิ่งเข้ามาหาเขา โดยอาจารย์ที่คณะมองเห็นแวว จึงส่งตัวเขาเข้าประกวดในเวที การออกแบบผ้าไทยในโครงการ New Gen Young Designer ภายใต้พระดำริของสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิริวัณณวรี นารีรัตนราชกัญญา ที่ถือเป็น “สนามใหญ่ของจริงระดับประเทศครั้งแรก” ของเขา ที่อยู่นอกรั้วมหาวิทยาลัย โดยเขาบอกว่า รายการนั้นเขาต้องแข่งกับดีไซน์เนอร์รุ่นพี่ ๆ และมีโอกาสที่ทุกคนจะดูมากกว่า 300 คน โดยเขาก็ได้ตัดตัวเข้ารอบมาเรื่อย ๆ จากรอบภูมิภาคเหลือเพียง 40 คนสุดท้ายเพื่อเข้าสู่เวทีแข่งระดับประเทศ ซึ่งเขาเผยความลับในการลงแข่งขันรายการครั้งนั้นว่า

“ตอนนั้นไม่มีมันใจตัวเองเลย เพราะคู่แข่งแต่ละคนมีประสบการณ์ในวงการแฟชั่นมานาน และลงแข่งมาหลายสนามแล้ว ที่สำคัญกระบวนการทำงานในสนามจริงไม่ง่ายเหมือนในรั้วมหาวิทยาลัย เพราะเราต้องวางแนวคิด ไปจนถึงการขึ้นโครงผ้าดิบ ซึ่งแตกต่างจากงานมหาวิทยาลัย เรียกได้ว่าต้องร้อยโครงร่างทำใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า กว่าจะผ่านสายตาของคณะกรรมการระดับปรมาจารย์ จนได้รับอนุญาตให้ตัดเย็บจริง” รูจเล่าถึงประสบการณ์ในตอนนั้น

และสนามแข่งขันนี้เองที่ทำให้เขามีโอกาสสัมผัสและทำงานร่วมกับผ้าไทย โดยครั้งนั้นเขาเลือกใช้ ผ้าพื้นถิ่นของ อ.หล่มเก่า จ.เพชรบูรณ์ ซึ่งเป็นลวดลายพื้นถิ่นที่มีถูกหลายคนมองข้าม เนื่องจากมีเอกลักษณ์ผ้าพื้นเมืองว่า ทั้งแก ทั้งเซย ซึ่งเขานำผ้าพื้นถิ่นนั้นมาตีความใหม่ด้วยการใส่โครงสร้างที่ทันสมัย และออกแบบให้สวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพราะอยากเปลี่ยนมุมมองที่หลายคนมีอคติกับผ้าชนิดนี้ และในที่สุดผลงานนี้ก็คว้ารางวัลเหรียญทองระดับประเทศ มาครองได้สำเร็จ ทำให้เขาได้เปิดประตูสู่ออกแบบผ้าใหม่ ๆ มากมายในเวลาต่อมา ทั้งได้ทำงานกับแบรนด์แฟชั่นต่าง ๆ รวมถึงมีโอกาสดูงานออกแบบโปรเจกต์ ในพระดำริสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิริวัณณวรี นารีรัตนราชกัญญา อยู่เนื่อง ๆ ด้วย โดยรูจเล่าอีกว่า หลังจบการแข่งขันรายการดังกล่าว รูจก็กลับมาเริ่มทำโปรเจกต์ปี 2 ในช่วงเทอมแรก โดยเขาเลือกทำงาน “ผ้ามัดย้อม” และพอเข้าสู่เทอม 2 ก็เลือกทำโปรเจกต์ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากบุรุษผู้เป็นตำนานแห่งการอนุรักษ์พงไพร คือ “สืบนาคะเสถียร” ซึ่งเป็นงานแรกที่ได้เล่นกับงานจักสาน โดยรูจเล่ากระบวนการทำงานของโปรเจกต์นี้ว่า เมื่อโปรเจกต์เริ่มต้น เขาได้ตัดสินใจบินไป จ.เชียงใหม่ เพื่อฝังตัวทำงานร่วมกับปราชญ์ชาวบ้านและช่างฝีมือท้องถิ่น ซึ่งเปลี่ยนชีวิตและมุมมองเขา

“ตอนได้ลงไปทำงานกับชุมชน โดยเฉพาะกับป่าไผ่และที่ถ้ำนั้น ทำให้พบว่า ชาวบ้านมีความเชี่ยวชาญและมีกลิ่นงานฝีมือที่ประณีตมาก ๆ แต่ยังคงด้านดีไซน์ เราจึงนำองค์ความรู้ด้านการออกแบบสากลไปผสมผสานเข้ากับเส้นดอกไม้ไผ่ธรรมชาติ ๆ เพื่อเปลี่ยนงานหัตถกรรมพื้นบ้านเป็นโครงร่างเสื้อผ้าชั้นสูง สไตลโอดกูตูร์ (Haute Couture)”

เมื่อความประณีตจากงานหัตถกรรมไทยดั้งเดิมผสมผสานกับโครงสร้างที่ล้ำสมัย ผลลัพธ์ที่ได้จึงไปเตะตาบรรณาธิการนิตยสารแฟชั่นต่างประเทศ จนได้รับการตีพิมพ์ลงใน นิตยสาร The White Line Issue ของยุโรป ก่อนที่กระแสความปังจะมาเข้าตา Vogue Thailand จนมาชวนเขานำชุดไปถ่ายแฟชั่นเซตลงนิตยสารฉบับปี 2025 ก่อนที่กองบรรณาธิการ Vogue Philippines ถึงกับต่อสายตรงมาขอข้อมูลเพิ่มเติมและผลงานของเขาไปตีพิมพ์ลงใน นิตยสาร Vogue Philippines พร้อมกับเลือกให้เขาเป็น 1 ใน 10 ดีไซน์เนอร์จากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน ที่น่าจับตามองที่สุดแห่งปี 2026

“ตอนแรกยังไม่เชื่อ คิดว่าโดนหลอกเปล่า (หัวเราะ) แต่พอได้เห็นผลงานงัดฝีมือที่รู้สึกดีใจและภูมิใจมาก เพราะเล่นนั้นมันเร้าและที่ที่เป็นคนไทยอีกทีหนึ่งคนที่เป็นแบรนด์ดังระดับประเทศได้ลงตีพิมพ์” รูจเล่าความรู้สึกที่ตื่นเต้น

นอกจากนี้รูจยังได้รับเกียรติให้เป็น 1 ใน 4 ดีไซน์เนอร์จากทั่วประเทศที่ได้ลงพื้นที่ออกแบบชุดในงาน Colors of Buriram นิทรรศการผ้าไหมของจังหวัดบุรีรัมย์ โดยรูจเล่าถึงการทำงานกับโปรเจกต์นี้ว่า จากการได้ลงพื้นที่ทำงานร่วมกับชาวบ้าน ทำให้เขาได้เห็นผ้าทอมือของชาวบ้านอวดโฉมสู่สายตาคนทั้งประเทศและสากล ซึ่งเขามองว่าเป็นความภาคภูมิใจสูงสุดในฐานะนักออกแบบ และยังทำให้เขานั้น ยิ่งตกหลุมรักงานคราฟต์ของไทยอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

ฟังเรื่องราวความสำเร็จของดีไซน์เนอร์หน้าใหม่ในอาเซียน ที่น่าจับตาที่สุดในปี 2026 แล้ว แต่ใครจะรู้ว่า กว่าความมุ่งมั่นจะผลิดอกออกผลมาให้เห็นวันนี้ เขากลับต้องเสียน้ำตาบนเส้นทางนี้มาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง โดยเขาเผยว่า เคยต้องจ้องไห้หนักครั้งไม่ถ้วน เพราะทุกครั้งที่เราเริ่มทำงาน ก็จะเจอปัญหาสารพัดที่ถาโถมเข้ามา ตั้งแต่วัสดุไม่พอ ช่างเพิกเฉย งานออกมาแล้วผิดสเปก จนต้องเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ แต่ทุกปัญหาเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้เสมอกับการทำงาน

“ทุกครั้งที่เราเจอให้เพราะท้อ จะเลือกมองไปที่เป้าหมายข้างหน้า แล้วบอกตัวเองว่าต้องทำตรงนี้ให้ดีที่สุด ส่วนผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร ไม่สำคัญเท่ากับภาระที่เราได้ขะใจตัวเองในทุก ๆ วัน” รูจพูดถึงความรู้สึกนี้ พร้อมกับรอยยิ้ม

นอกจากนี้เขายังมี “เกราะป้องกันใจ” อย่าง “โดยรูจบอกว่า สิ่งที่ทำให้ขี้ใจหนและมุ่งมั่นโดยไม่ย่อท้อกับเส้นทางนี้ได้มี 3 สิ่งคือ 1.ครอบครัว ที่เป็นแรงสนับสนุนที่ไม่มีเงื่อนไข โดยเขาบอกว่า ครอบครัวไม่เคยตีกรอบหรือบงกซ์ทิศทางการเรียน แกรมพร้อมซัพพอร์ตค่าใช้จ่ายในการเรียนแฟชั่นเสมอ 2.เพื่อน โสคติ

ที่เขามีกัลยณมิติที่พร้อมรับฟัง ให้คำปรึกษา และร่วมฝ่าฟันไปด้วยกัน และ **ร.การท่องเที่ยวธรรมชาติ** โดยการออกเดินทางท่องเที่ยวตามแหล่งธรรมชาติหลังจบงานคือการชาร์จพลังสมอง อีกทั้งทำให้ได้ออกไปเจอวิถีชีวิตชาวบ้านและช่างฝีมือท้องถิ่น ซึ่งเป็นคลังข้อมูลชั้นดีในการนำมาต่อยอดเป็นไอเดีย

และในช่วงที่ใกล้จะเรียนจบปริญญาตรี เขาก็เริ่มที่จะเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับโอกาสมาเป็นผู้ส่งต่อโอกาสแล้ว ด้วยการเริ่มต้นในบทบาทการเป็นผู้ช่วยอาจารย์และที่ปรึกษาด้านการออกแบบให้กับแม่ ๆ ช่างฝีมือพื้นบ้าน เพราะเขาได้ตั้งใจเอาไว้ว่า อยากจะยกระดับทั้งคุณค่าและมูลค่างานคราฟต์ของไทย โดยรูดกล่าวว่า เขาชอบการทำงานกับแม่ ๆ ช่างฝีมือพื้นบ้านมาก เพราะเขามองว่า นี่คือห้องเรียนชีวิตที่ไม่มีในตำรา โดยตัวเขาเอาแค่ดีไซน์สากลไปเติมให้แม่ ๆ ส่วนที่เขาได้รับกลับมาคือเรื่องของภูมิปัญญาและความรู้ที่เป็นรากเหง้าที่แท้จริง ดังนั้น เขาก็มีความสุขและสนุกทุกครั้งที่ได้ลงไปทำงานกับชุมชน

* * * * *

ช่วงท้ายของบทสนทนา “ทีมีวิถีชีวิต” กามถึง “เป้าหมายต่อไป” รูดบอกว่า วางแผนไว้ว่าอยากทำแบรนด์สินค้าและเปิดหน้าร้านของตัวเอง รวมถึงอยากจัดแฟชั่นโชว์ในประเทศไทยสักครั้ง ส่วนนอกเหนือจากนั้น ถ้าเป็นไปได้ เขาอยากศึกษาต่อปริญญาโทที่เมืองหลวงแห่งแฟชั่นอย่างลอนดอนหรือปารีส และสำหรับเป้าหมายสูงสุดอีกเรื่องที่เขาจะทำให้สำเร็จ การเป็น Creative Director ให้แบรนด์ชั้นนำต่างประเทศ และได้นำผ้าคราฟต์ของฝีมือช่างไทยไปอยู่บนเรือนรังสิตป็นระดับโลก

“ทุกวันนี้วงการแฟชั่นไทยมาไกลมาก ดีไซน์เนอร์ไทยเองก็หันมาเล่นอะไรที่เป็นสากลมากขึ้น ซึ่งส่วนตัวเชื่อว่า ช่างไทยมีฝีมือประณีตและน่าทึ่งที่สุดในโลก ขอแค่เรากล้าที่จะแสดงเนื้อแท้และลายเซ็นของเราออกไป... เพื่อให้โลกเห็นก็พอ”

บดินทร์ ศักดาเยี่ยงยงค์ : รายงาน

‘คาตาช่วยให้วิน’ บนเส้นทางอาชีพ

รูด กล้าศรี ดีไซน์เนอร์รุ่นใหม่ที่ได้รับการเลือกให้เป็น 1 ใน 10 ดาวรุ่งพุ่งแรงของวงการออกแบบแฟชั่นอาเซียน ได้แนะนำเคล็ดลับให้ดีไซน์เนอร์รุ่นใหม่ ๆ ก้าวสู่ความสำเร็จเหมือนกับเขาว่า เมื่อถลันกรองจากประสบการณ์ตัวเองก็มีคำแนะนำให้ 4 เรื่อง คือ 1. **จงทำลายกรอบคำว่าเซย** อย่างมองว่างานคราฟต์หรืองานฝีมือเป็นเรื่องของคนแก่ 2. **ใช้โซเชียลมีเดียเป็นสะพาน** โลกยุคนี้ผู้บริโภคนิไม่ได้เสพแค่เสื้อผ้าที่เสร็จแล้ว แต่เสพเรื่องราวระหว่างทางด้วย 3. **อย่าหยุดนิ่ง-ขยันวิงวาทความรู้** เพราะแฟชั่นไม่มีวันสิ้นสุด ความรู้วันนี้จึงมีวันหมดอายุ ดีไซน์เนอร์จึงต้องเป็นน้ำไม่เต็มแก้ว โดยต้องพัฒนาและอัปเดตตลอดเวลาเพื่อให้เห็นความเปลี่ยนแปลง และ 4. **ทำงานชนะใจตัวเองไม่ใช่เพื่อรางวัล** ถ้ามุ่งแต่จะเอาชนะกรรมการ ก็จะมีจุดทุกอย่างลงไปจนสูญเสียตัวเอง.

